

Egy létige létjogosultsága

legyél amire szükségem van
és semmim sincsen
csak saját magam
talán még
neked adhatom
bár nem tudom mihez kezdhetnél velem
legyél az ágyam
tűzhelyem mosdóm asztalom
töltsd be a terem
legyél könyvem
gitárom ecsetem tollam
vagy ne
csak legyél

szájjár

kiáltások légtornáznak
a hangszalagok gyeplőin lógva
meztelenül és formátlanul
terülnek hasra a nyelv szőnyegén
maradhatnak és összeszedhetik
a szétszórt szavak rongyait
hátha nem csak értelmetlen
foszlányokká tudnak felöltözni
és ha elég csinosak lesznek
talán kijuthatnak
de az ajkak kapujáról
hiába mozog a sarka
csak akkor tudhatják meg hogy beragadt
mikor végre megtalálták a kulcsot

január első

tetszik a melankólia a hallgatás ruháján
csak ujjbegyek és nyelvhegyek beszélnek
és néha te mikor szóra akarsz bírni

később aztán elmondom hogy megnyugtató érzés mikor
átölelsz
pont ezt és pont így
ez minden amit agyam rohadó cefréjéből
le bírtam párolni neked
igaz te akkor magadhoz szorítottál

de több értelme lett volna megmondani
hogy a legrosszabb vagyok ami veled valaha történt
és ha tényleg jól akarnék önként futnék el
és ennél több értelme lett volna rád kiabálni
mitől félsz
mert én csak magamtól

még akkor szólhattam volna
mikor csak szomorúan mosolyogtam
és annyira nem bírtalak nem nézni
hogy észrevetted
pedig csak magammal akartalak vinni
ki tudja melyik rebbenésedre lesz még szükségem
vagy az összes kell

az íriszen megvillanó téli napsütés
és az ellágyuló keskeny mosoly melyekben ott van
a duzzadt ajkak orgazmus előtti szétnyílása
és a halálugrás elszántsága
még mielőtt átalakult volna az első bátor hajnali csókká

Máglya

a mosolyodból épített arcképcsarnokba
akartam temetni magam
persze ez is csak kripta lenne
és szeretnék közelebb menni

pont ahogy a te kezedben
és ajkadban a gátlások görcsölnek
és látom ahogy félsz tőlem mégsem segíthetek
vagy talán hozzád tartozik nem tudom

pedig így hogy minden előkerült
inkább együtt kellene máglyát raknunk belőlük
és összesimulva érezni ahogy hátunkat
egyre messzebről melegítik a lángok

égszakadás

fekete esernyők hullottak az égből
körülottem minden fekete lepel
és kampók akadtak a hajamba
ruhámba szemembe
tele volt velük a szám
kötöttem rájuk madzagot
és a kezedbe nyomtam a végét
és míg húztad és arcaim szétszakadtak
egy esernyőnyélbe kapaszkodtunk a szélbe beállva
repültünk míg ronggyá nem szakadt
a fekete ponyva a nyugati szél ódáiban
aztán összecsuagtunk még megpróbáltunk
eljárni egy nagyon vidám táncot az ernyőkkel
minden lépést elrontottunk
de azért jól szórakoztunk közben

szerenád a lábam között

ha egy polcon látod gubbasztani
enervált sziluettemet
ahogy rongyos idegeiden hegedül
és kitépelt farkad a vonó

öleld át nyugodtan az ágyat
százszor betört orrod
fürd az ágyneműbe
ha nem mostad ki
még rajta a pinám szaga
énekelj neki altatót
és lélegezz nyugodtan mélyeket

Fém+bőr, Szabó Péterrel közösen, interaktív hanginstalláció, Resonance Electromagnetic Bodies, Ludwig Múzeum, Budapest, 2006

Interaktív hanginstalláció, melyet csak tapintással, vagy az emberi testhez csatlakoztatott fémtárggyal lehet megszólaltatni. A téglatest egyszínű felületén meghatározatlan jelentésű, szétszórt fém-foltokat látunk, melyek mégis a cseppfolyósság benyomását keltik. (...)Az installáció a mindennapokban sokszor észrevétlen vagy alig hallható, bár mindig jelenlévő elektromos bűgásokat, rezgéseket erősíti ki. Olyan nyitott rendszert alkot, mely akkor élénkül meg és kel életre, ha egy test vagy fémtárgy beiktatásával megszűnik ez a nyitottság, a hang pedig végig-rezegve a hálózaton, egységbe fogja az alkotóelemeket. Az odaérintett test így lesz része egy hangképző folyamatnak, melyben élő és élettelen szubsztanciák rezegnek együtt. Mivel minden egyes folt más hangmagassággal rendelkezik, ez a tárgy akár hangszerként is használható. Struktúrája, interaktivitása és a hangok szabad variálhatósága miatt feeling-art-tárgynak neveztük, mely lenyomata, megszólaltatója lehet a mozdulatok, gesztusok közvetítette változó benyomásoknak, hangulatoknak. (Szabó Péter)